అప్పల నరసయ్య

'వివేకం'

కథ ప్రారంభించేముందు వాణ్ణి గురించి కొంచెం చెప్పక తప్పదు. వాడి పేరు 'అప్పల నరసయ్య. రెండేళ్లపాటుగా నా రూమ్ మేటుగా ఉంటూ, నన్ను 'ఒరేయ్!' అని పిలవడం సాగిస్తున్నందు వల్ల వాణ్ణి 'వాడు' అనే అర్హత నాకుంది.

కాళ్లకి పట్టేసి ఉండే ఓ కౌ బోయ్ పాంటూ, పొరపాటున చిత్రకారుడి మోచెయ్ తగిలి వొలికి పోయిన రంగుల కలయికలా ఉండే హాఫ్‌స్లీవ్స్ బుష్ షర్ట్సూ, ఎంత దూరం నుండి కనిపించినా, ఎరిగిన వాళ్లు 'అప్పల నరసయ్య' అని ఇట్టే పోల్చేసు కుంటారు. ముఖంలో అరేబియా దేశపు రాకుమారుడి క్రీనీడలు కనిపిస్తాయి. నడకలో రోము సైనికులు కనపర్చే ఠీవి, దర్పం ఉట్టి పడతాయి. అప్పల నరసయ్య సిగరెట్టు కాలుస్తాడు. వాడు సిగరెట్టు కాలుస్తున్నప్పుడు ప్రొఫైల్లో నిలబడి చూస్తే సుమారుగా షాజహాన్ పాదుషా గులాబ్పువ్వు వాసన చూసి నట్లుంటుంది ఎప్పుడూ ఏదో పని ఉన్న వాడల్లే కనిపిస్తాడు. ఎంత పెద్ద విశేషమైనా ఓ పట్టాన నవ్వడు. కాని, నవ్వుకి కూడా తన హృదయంలో స్థానం ఉందని తెలియజేయగలందులకై అప్పుడప్పుడు దక్షప్రజాపతిలా చిన్న చిరునవ్వు విసురుతాడు.

"అప్పల నరసయ్యా!" అని పిలిస్తే ఎంతో బాధ పడతాడు. అది పాత కాలం పేరుట. ఆ పేర్లున్న పిరియడే వేరుట—కాలేజీలో అమ్మాయి లందరి ముందూ అలా పిలిస్తే వాడికి తల కొట్టేసి నట్టుండేది. 'కుమార్' అని పిలవాలంటాడు. అదే వాడి పెర్సనాలిటీకి తగ్గ పేరుట.

అందరి చేతా ఔననిపించుకోడానికి, ఈమధ్య వీడు కూడా ఒకమ్మాయిని ప్రేమించడం మొదలు పెట్టాడు. వాడే చెప్పాడు. ఆమె పేరు కవితట. యూనివర్శిటీలో ఆనర్సు చదువుతోందిట. అందంలో కందెంవేసే బంగారప్పిచ్చుకలా ఉంటుందట. డ్యాన్సు చేస్తుందిట. రచయిత్రి కూడా అని చెప్పాడు. ఓసారి వార పత్రికలో బీరకాయ పచ్చడి, ఆవ పెట్టకుండా ఎలా చెయ్యాలో రాసిందిట. వాళ్ల మ్యాగజైనులో 'విద్యార్థులు—దుష్ప్రవర్తన' అని వ్యాసం కూడా రాసిందిట. ప్రతి ఆదివారం లీలా మహల్లో ఇంగ్లీషు చిత్రానికి మొదటి ఆటకు తప్పకుండా వెళ్తుందిట. అందునా స్టంటు పిక్చర్లంటే మరి వదిలి పెట్టదుట. మొత్తంమీద ఆమె కళాతపస్విని అని తెలియజేశాడు.

ఓ రోజు మిట్ట మధ్యాహ్నం వాడు నాతో, "కవిత నా ప్రేమరాణి. నేను కవితని ప్రేమించాను" అని చెప్పగా విని, "కవిత ప్రియుడు అప్పల నరసయ్య—అహ్హహ!" అన్నవేశాను. దాంతో వాడికి చిన్నతనం వేసి, గంభీరంగా "నా పేరు అప్పల నరసయ్య కాదు. కుమార్!" అన్నాడు.

"అదేవిటి?" అన్నాను రిచ్చవోయి.

"అవును. అప్పల నరసయ్య ఇక లేడు. చచ్చి పోయాడు. ఇకనుండి నేను కుమార్‌ని. కవిత ప్రియుడు కుమార్‌ని." అన్నాడు వీధిలోకి చూస్తూ—తన పేరులో కూడా 'క' గుణింతం వాడుకుని.

ఆరోజు, ఇరవై రోజులు పాతబడిపోయింది.

* * *

ఆదివారం —

నిన్న రాత్రి నిద్రాదేవి ఓ తొడ మీద వాణ్ణి, ఓ తొడమీద నన్ను పడుకో బెట్టుకుని నిద్రపోయింది. నేను నిద్ర లేచి కళ్లు నులుముకుని చూసేసరికి, టేబులు మీది టైమ్‌పీసు ఎనిమిది చూపిస్తోంది. నేను నిద్రాదేవి ఒడిలో లేను. మధ్య గొయ్యి పడిన మడత మంచంలో ఉన్నాను. బాల భానుని ఉదయ కిరణాలు కిటికీలోంచి ఒంటి మీదపడి పలకరించ లేదు—కారణం—మా గదికి ఏ వైపునా కిటికీ ల్లేవు—ఆశ్చర్యం!!— అప్పల నరసయ్య కనిపించక పోవుట.

ఏమిటి విచిత్రం?! అనుకున్నాను. ఈ మెడికల్ కాలేజీ జీవితంలో, ఆదివారం పూట వీడు ఇంత పొద్దున్నే నిద్ర లేవడం ఇదే మొదటిసారి. ఏ సంగతీ చెప్పా చెయ్యకుండా ఎక్కడికి పోయినట్టు? ఎంత వూహించినా వాడెందు కిలా వెళ్ళిపోయాడో నా కంతు పట్టలేదు.

ఆశ్చర్యాన్ని అనుమానాన్ని కుక్కి మడత మంచంలో వదిలేసి — ఆరోజుకి సిద్ధం అయ్యాను.

* * *

అద్దం ముందు నిలబడి పళ్లు నగం వూడిపోయిన దువ్వెనతో అవస్థ పడుతుంటే— అప్పల నరసయ్య ప్రతిబింబం భుజంమీద మెదిలింది.

"ఎక్కడికి పోవుయారా పొద్దున్నే?" ప్రతిబింబాన్నే అడిగాను.

"పోస్టాఫీసుకి—రేపే కవిత పుట్టిన్రోజు—గ్రీటింగ్సు పంపడానికి" రొప్పుతూ చెప్పాడు.

"పంపావా?"

"లేదు ఇవాళ ఆదివారం. పోస్టాఫీసు కట్టేశారు. రేపే కవిత పుట్టిన్రోజు. ఎల్లుండికాదు" అన్నాడు గద్గద స్వరంతో.

"పోనీ ఇంటికి తీసుకువెళ్ళి ఇయ్యి"

"మిక్కిలి ప్రమాదం. వాళ్లనాన్న మిలిటరీ నుంచి తిరిగి వచ్చేశాడు. యుద్ధం అయిపోయిందిట."

"వాళ్ళ నాన్న మిలిటరీనుంచి తిరిగి వచ్చాడని నీ కెవరు చెప్పారు?"

"ఎవరూ చెప్పలేదు. నిన్న సాయంత్రం అజంతా హోటలు కార్నర్ దగ్గర నిలబడి కనబడ్డ ప్రతి పీనుగునీ పిలిచి మరీ చెప్తున్నాడు. అంతిమ విజయం మనదేట తను ఇద్దరు చైనా వాళ్లని కాల్చి చంపేశాట్ట అందులో ఒకణ్ణి వీడికంటె ముందుగా ఇంకో డెవడో సిక్కు సైనికుడు కాల్చేశాట్ట. తర్వాత వీడు పదిసార్లు కాల్చి చంపేశాట్ట వాణ్ణి ఇంకో సైనికుణ్ణి రెండుసార్లు కాల్చి చంపేశాట్ట తీరా చూస్తే అందులో గుళ్లు లేవట. పాపం వాడు గుళ్లున్నాయనుకొని చచ్చి పోయాడుట."

"ఏడిశాడు. అసలు వాణ్ణి అలాగే ఎవడో కాల్చేసి ఉంటాడు" అన్నాను

ఉన్నట్టుండి— చొక్కా విప్పేసి హేంగరుకి తగిలిస్తున్న అప్పల నరసయ్య "ఆ—తట్టింది" అని ఎగిరి గంతేశాడు.

"ఏమిటి?" అని ఇటు తిరిగాను

ఒక చేతిలో హేంగరూ, మరో చేతిలో చొక్కా పట్టుకుని—వెర్రి చూపులు చూస్తున్నాడు. దువ్వెనతో చేతిమీద గోకాను. దువ్వెన పళ్లు రెండు విరిగిపోయాయి. వాడు కదల్లేదు.

"ఏమిటి?" మళ్లా అడిగాను.

కళ్లు పెద్దవిచేసి చూశాడు "హేంగరు వలన చొక్కా చిరిగి పోయింది." దుఃఖం ఆపుకుంటూ అన్నాడు.

"అసలు సంగతి చెప్పవేం?" అని దువ్వెనతో బుర్రమీద కొట్టాను. దువ్వెన రెండుగా విడిపోయింది.

నాకేసి తిరిగి దీనంగా చెప్పడం మొదలు పెట్టాడు. "ఏం చెప్పను నేస్తం? ఈ రోజునుండి లీలా మహల్లో—బుల్‌విప్! భయంకర కొండా

దెబ్బ. గొప్ప ఎడ్వంచరస్ ఫిల్మ్. ఫస్ట్ షోకి కవిత తప్పకుండా వస్తుంది. సినిమా హాలు దగ్గర నా ప్రేయసిని కలుసుకుని గ్రీటింగ్స్ ఇద్దామనుకొన్నాను కాని—కాని.''

''ఊ—కాని......''

''చొక్కా చిరిగిపోయింది. నా హృదయ చొక్కా కూడ చిరిగి పోయింది. నా అదృష్టపు కుండ బ్రద్దలైంది. మన చాకలి పీనుగ బట్టలు తెచ్చేవరకూ ఈ చొక్కా ఒక్కటే నాకు దిక్కు. ఇప్పుడెలా? రేపు ఎలా?'' అని వాపోతూ ముగించాడు.

''ఏడవక్కు బ్రదరూ! నా చొక్కా తొడుక్కు వెళ్ళు'' అన్నాను ఉదారంగా. అన్నానేగాని, నేనూ వాడి పరిస్థితిలోనే ఉన్నాను. చాకలి బట్టలు తెచ్చేవరకూ నా క్కూడా ఆ చొక్కా ఒక్కటే దిక్కు. ఆ సంగతి వాడికీ తెలుసు.

''మరి నీకో?'' అన్నాడు.

''అవును మరి నాకో?'' అన్నాను.

''ఈ రోజుకి రూములో కూర్చుని గడుపు.''

''కష్టం కష్టం. సాయంత్రం భక్తవత్సలం వస్తానన్నాడు. వాడితో బజారుకి వెళ్ళి కుంపటి కొనాలి. వాళ్ళావిడ రోజూ పేచీ పెడుతోందట నన్ను సాయం రమ్మన్నాడు. చొక్కా లేకపోతే కష్టం'' అన్నాను.

''బజారుకి రేపు వెడితే ఏమిటి కష్టం?''

''వాళ్ళావిడ ఇవాళే కావాలందట. ఇవాళ్ళే తేవాలందట వాళ్ళావిడ మాటంటే వాడికి చాలా ఇష్టం.''

''భక్తవత్సలం నిన్న వచ్చి రిక్వెస్ట్ చేశాడు'' అన్నాను—ఇంతలో నా కంటిముందు సినిమాలో లాగ ఒక తక్కెడ కనిపించింది. క్షణంలో—ఒక తక్కెడ పళ్ళెంలో కుంపటి, మరో పళ్ళెంలో అప్పల నరసయ్య—ప్రత్యక్ష మయ్యారు. కాసేపు తక్కెడ ఇటూ అటూ వూగింది. విచిత్రం! ఉన్నట్టుండి అప్పల నరసయ్య తేలిపోయాడు. కుంపటి బరువైపోయింది—అంతే—తక్కెడ మాయమయి పోయింది. అంతా కలలో లాగ జరిగి పోయింది.

''మానేయడానికి వీల్లేదురా'' అన్నాను బాధగా.

''నీకు నా ప్రేమ కంటె—భక్తవత్సలం కుంపటి ఎక్కువా?—వాళ్ళావిడ కోరిక ఎక్కువా?—చెప్పు చెప్పు!'' అని ఒళ్ళంతా కుదిపేశాడు.

''అప్పల నరసయ్యా!!'' అన్నాను ఆవేశంగా.

''వాడెవడు? వాడి పేరు ఇప్పు డెందు కొచ్చింది? నీ కిదేం బుద్ధి?'' అన్నాడు.

''కుమార్!—నన్నర్థం చేసుకో. నే చెప్పేది పూర్తిగా విను. భక్తవత్సలం ఎవరనుకున్నావ్?''—కిటికీలోంచి శూన్యంలోకి చూస్తూ చెబుదామనుకొంటే కిటికీలేని రూము అది. అందుకని గోడ వేపు తిరిగి, వూడిపోతున్న బెల్లు కేసి చూస్తూ నాటక ఫక్కీలో చెప్పాను.

''ఇప్పటికి సరిగ్గా నాలుగేళ్ళ క్రితం యూనివరి టీలో షష్ఠి పూర్తి మహాలు దగ్గర ఎవరో హఠాత్తుగా డేష్ యిస్తే వెనక్కి తూలి తలెత్తి చూశాను. సన్నగా, పల్చగా ఆరడగుల మనిషి కనిపించాడు. నన్ను చూసి చిరునవ్వు నవ్వేడు. సారీ చెప్పాడు, క్యాంటీనుకి తీసుకువెళ్ళి, కాఫీ ఇప్పించాడు—నే యాంత్రికంగా త్రాగాను. అడిగిందే తడవుగా అయిదు రూపాయలు అప్పిచ్చాడు. అంతే—నాలుగు రోజుల తర్వాత నుంచీ నాతో నాలుగేళ్ళపాటు రూమ్ మేటుగా వుండిపోయాడు. ఎవరు?—భక్తవత్సలం. అడిగినప్పుడల్లా లేదనకుండా అప్పిచ్చిన భక్తవత్సలం. నాలుగేళ్ళుగా రూమ్ మేట్‌గా వుండి నా లోట్లు దిద్దాడు. నాకు సలహాలిచ్చాడు. సిగరెట్టు కాల్చడం నేర్పాడు. నన్ను మనిషిగా తయారు చేశాడు. భక్తవత్సలం!—మళ్ళీ ఇన్నాళ్ళకి ఇక్కడ కనిపించాడు. కొత్తగా. పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. మనసులో కుంపటి మెదిలినట్లుంది అవును. సంసారానికి మంచి నాంది. ఆ—భక్తవత్సలం ఈ సాయంత్రం నా దగ్గరరికివచ్చి 'కుంపటి కొనాలి. బజారుకి రావూ!' అని నోరు తెరిచి అడిగినప్పుడు నిరాకరిస్తే బాగుంటుందా చెప్పు! చెప్పు కుమార్ చెప్పు!'' అని బరువుగా ఇటు తిరిగాను. ఆశ్చర్యంతో అప్పల నరసయ్య లేడు. ఎప్పుడో నా కళ్ళముందే మాయమయ్యాడు. చిరిగిపోయిన వాడి చొక్కా నేలమీద పడివుంది. ఒంగి చొక్కా తీసి, హేంగరుకి తగిలించి స్టాండు వైపు నడిచాను. మళ్ళీ ఆశ్చర్యం!—నా చొక్కా లేదు. ఉన్నట్టుండి ఒళ్ళు మండిపోయింది. ఒక్కసారి భక్తవత్సలం, వాళ్ళావిడ కోరికా, కుంపటీ, కళ్ళముందు లీలగా మెదిలారు. ఖిన్నుడినై తిరిగాను. టేబులుమీది తెల్ల కాగితపు ఉత్తరం వెక్కిరించింది. తీసి చదివాను—

ఒరే బ్రదరూ!

అప్పల నరసయ్య

సారీ! నీతో చెప్పి వెళ్ళడానికి టైము లేక పోయింది. నేను 'నీ చొక్కా తొడుక్కుని చాకి రేవుకి వెళ్తున్నాను. చాకలివాణ్ణి మన బట్టలు అడిగి తీసుకుని వెంటనే వచ్చేస్తాను. అందాకా రూములో ఉండు. —కుమార్.

'దొంగ వెధవ! నాతో చెప్పి వెళ్తే ఏం పోయింది' అనుకుంటూ ఉండగా, వీధి గుమ్మంలో రిక్షా ఆగిన చప్పుడైంది. 'ఎవరా?' అని చూసేంతలో—ఓ బెడ్డింగూ, రిక్షావాడూ, అప్పల నరసయ్య ఫాదరూ లోపలి కొచ్చేశారు.

"ఓ! మీరా? ఎప్పుడ్రావటం!—కూర్చోండి" అని అందమయిన అసలు మడత కుర్చీ వాల్చి కూర్చో బెట్టాను. రిక్షావాడు బెడ్డింగుని కుదేసి, డబ్బులు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

"హాఁ—ఇస్స్—ఉక్కబోత—ఎండలు వేసంగి—విపరీతం" అని లాల్చీ విప్పేశారు ఆయన.

"కూజాలోవి కాసిని మంచినీళ్ళు ఇప్పించబ్బాయ్" అన్నారు.

"కూజా నిన్నే పగిలిపోయిందండి. కంచు బిందెలో ఐసు ముక్కలు వేసిన నీళ్ళున్నాయి. నిమ్మకాయ పిండి తీసుకు వస్తానండి." అని గది మూలకి వెడిచి, కాసేపు కిందా మీదా పడి షర్బతు చేసి తెచ్చి ఇచ్చాను. ముసిలి ప్రాణం—ఎండలో వచ్చాడేమో! గుటు గుటూ చప్పుడు చేస్తూ త్రాగేశాడు ఆయన. త్రాగేసి, 'హాయ్' అన్నారు.

"ఏడీ? మావాడు?—ఎక్కడికి పోయాడు?" అని అడిగారు

"ఇక్కడే. స్నేహితు డింటికి. వెళ్ళాడండి. చాలా సేపయింది, వచ్చేస్తాడు."

"అబ్బాయ్! ఇదేమన్నా బాగుందా? ఆదివారం వాడు మిట్ట మధ్యాహ్నం స్నేహితుల ఇళ్ళకి షికార్లేవిటి చెప్పు? హాయిగా గదిలో కూర్చుని చదూకోక. హాయ్—ఇస్స్!"

"వచ్చేస్తాడు. కాస్సేపు విశ్రాంతి తీసుకోండి."

"విశ్రాంతేవిటి? నా కవతల బోల్డు పనుంది. నే నిప్పుడు ఇక్కడికి ఎందుకు వచ్చానో తెలుసా అబ్బాయ్?—"

"తెలియదండి."

"చెప్తా విను. మా అబ్బాయ్ ఉన్నాడు చూశావ్"

"చూశానండి."

"వాడికి పాతికేళ్ళు నెత్తిమీద కొచ్చాయ్. ఇంకా పెళ్ళి చెయ్యకుండా ఇలా గాలికి వదిలేస్తే — రేపో మాపో ఏ కాని పిల్లనో లేవదీసుకు చక్కా పోతాడు—అంటుంది. ఎవరు?—వాళ్ళబామ్మ అందుకని రేపొచ్చే మాఘమాసంలో ముహూర్తం పెట్టించి, ఆ శుభ కార్యం కాస్తా జరిపించేస్తాను. పిల్ల సిద్ధంగా వుంది. ఇక్కడే. ఈ వూరే. వాడికి వేలు విడిచిన మేనమావ ఒక డున్నాడు. అదుగో—అత గాడి కూతురు. ఏదో కాలేజీ చదువే చదువుకుంటోం దిట. పిల్ల నిక్షేపంలా ఉంటుంది. ఏవంటావ్?—పొద్దున్నే పిల్ల తండ్రితో మాట్టాడే చక్కా వచ్చా నిక్కడికి. కుర్రాణ్ణి చూస్తా నన్నాడు. సరే సాయంకాలం తీసుకు వెడదాం ఆవటా అన్చెప్పేసేసి వచ్చాను—వెధవ! వీ డింకా రాలేదు. ఎక్కడికి పోయినట్టు. అబ్బాయ్! హాయ్! ఇస్స్! నువ్వు కుర్రాడివి దగ్గిరున్నావ్. వాణ్ణి కొంచెం అటూ, ఇటూ తిరక్కుండా కనిపెట్టి చూడాలి మరి! నువ్వు బుద్ధిమంతుడివేటగా! మీ నాన్నగారు చెప్పార్లే—అందుకనే నీ దగ్గర పెట్టాను వీణ్ణి. హాయ్—ఇస్స్! ఉక్కబోత. ఎండ—విసినికర్రుందా?"

"అబ్బే! విసిని కర్రెందుకండీ? ఫాను వేస్తాను" అని ఫాను ఆన్ చేశాను.

"ఏవిటి వీడింకా రాడు? ఎండలో ఈ తిరుగుడేవిటి? కాళ్ళు కాలవ్? నెత్తి మాడదూ? ఓసారి చూసొస్తా వేవిటీ? ఎందుకంటే మళ్ళీ సమయం కాస్తా మించిపోతుంది. ఓసారి పిల్చుకు రద్దూ!" అన్నా డాయన.

"అబ్బే!—ఇక్కడికే వెళ్ళాడు. వచ్చేస్తాడండి" అన్నాను మనస్సులో మా వాణ్ణి తిట్టుకుంటూ.

"ఇక్కడ కామట్టే నిన్నోసారి చూసి రమ్మంటున్నా. దూరమైతే ఈ ఎండలో నిన్ను పంపుతానా చెప్పు" అన్నాడు. ఇక తప్పదురా బాబూ—అనుకున్నాను. ఆయన గోడవైపు తిరిగి కేలెండరు చూస్తున్నారు. మెల్లగా ఆయన చూడకుండా బనీనుతోటే వీధిలోకి వచ్చేసి, దారిన పోతున్న రిక్షాని పిలిచి, ఒక్క క్షణమైనా ఆలస్యం చెయ్యకుండా ఎక్కేశాను.

"ఎక్కడికండి?"

"చాకి రేవుకి—"

"సెప్పండి. నాతో యాళాకోళ మేటికాని—" అన్నాడు రిక్షావాడు సిగ్గుపడుతూ.

"వేళాకోళంకాదు. ముందు చాకి రేవుకి తగులడు" అన్నాను.

కాస్సేపు తొక్కిన తరువాత, "ఎదురుగా లండి, టాపు తీసేస్తాను" అన్నాడు.

నాకు ఒళ్ళు మండిపోయింది. నేను బనీనుతో ఉన్నానని వాడికిమాత్రం తెలియదు గనుకనా? ఈ నడి బజార్లో టాపు, తర్వాత నా పరువూ—తీసేస్తాడా?"

"తియ్యొద్దు పోనీ!" అని గట్టిగా అరిచాను.

"చుక్కేశారేటి గబాబయ్యా! నాకు తెల్సు" అని ఇక మారు మాట్లాడకుండా హుషారుగా తొక్కుకుంటూ చాకి రేవుకి సాగిపోయాడు — దిగి రిక్షావాణ్ణి ఉండమని చెప్పి నాలు గడుగులు వేసి తలెత్తి చూశాను.

—ఫర్లాంగు దూరంలో చాకలి వాళ్ళంతా గుంపుగా గుమిగూడిపోయారు. వాళ్ళల్లో వాళ్ళేదో ఘర్షణ పడుతున్నారు. ఆ గుంపు దాటి మరో ఫర్లాంగు నడిస్తేకాని మా చాకలివాడి స్థావరం రాదు. నడుస్తూ నెమ్మదిగా చాకలి గుంపు దరికి చేరాను. ఆశ్చర్యం!—దాదాపు ఓ పాతికమంది చాకలి వీరులు అప్పల నరసయ్యని చుట్టు ముట్టేశారు. వాడి ఒంటిమీదవున్న(నా) టెర్లిన్ చొక్కాని ప్రక్కనున్న బుర్ర మీసాల చాకలివాడు ఒలి చేసుకుని, తలారిలా గుడ్లురిమి చూస్తున్నాడు. మరో పల్చటి ఎత్తుపళ్ళ చాకలాడు అప్పల నరసయ్య బనీను కాలర్ పట్టుకుని "సెప్పు! సెబుతావా సెప్పవా?" అంటున్నాడు. గుంపులోంచి సంగీతం మేష్టరిలావున్న మరో చాకలి, "దొంగ నాయాల! ఆడెందుకు సెబుతాడు? సంపీసేండి నా కొడుకుని" అంటున్నాడు. అప్పల నరసయ్య ఏడుపు మొహంతో, "నాకేం తెలియదు మొర్రో! నన్ను వదిలి పెట్టండ్రోయ్!" అంటున్నాడు. నేను మధ్యకి దూరుదా మనుకొంటే, ఒక్క పీనుగూ నాకు సందివ్వలేదు. మరో కాస్సేపట్లో పరిస్థితి విషమించేట్టు కనబడుతోంది. రాక్షస ప్పీనుగులు వాణ్ణి చంపేసినా చంపేయగలరు. ఆ క్షణాన చాకళ్ళమధ్య అప్పల నరసయ్య, రాక్షసుల చేతిలో చిక్కిన దేవకన్యలా రెపరెప లాడుతూ కనిపించాడు నా కంటికి. ఏమైనా, నా వల్ల ఏమీ అయ్యేట్టు కనబడలేదు. వెంటనే మా చాకలివాడి దగ్గరికి దగ్గరికి పరుగు తీశాను. క్షణంలో వాడికి సంగతి కాస్తా చెప్పి కూడా, తీసుకు వచ్చాను. చాకలి మూకా అప్పల నరసయ్యని ఇంకా వేధిస్తున్నారు. మా చాకలివాడు వాళ్ళ మధ్యకి ఈదుకుంటూ వెళ్ళి, ఆపద్బాంధవుడిలా అడ్డుపడి, అప్పల నర

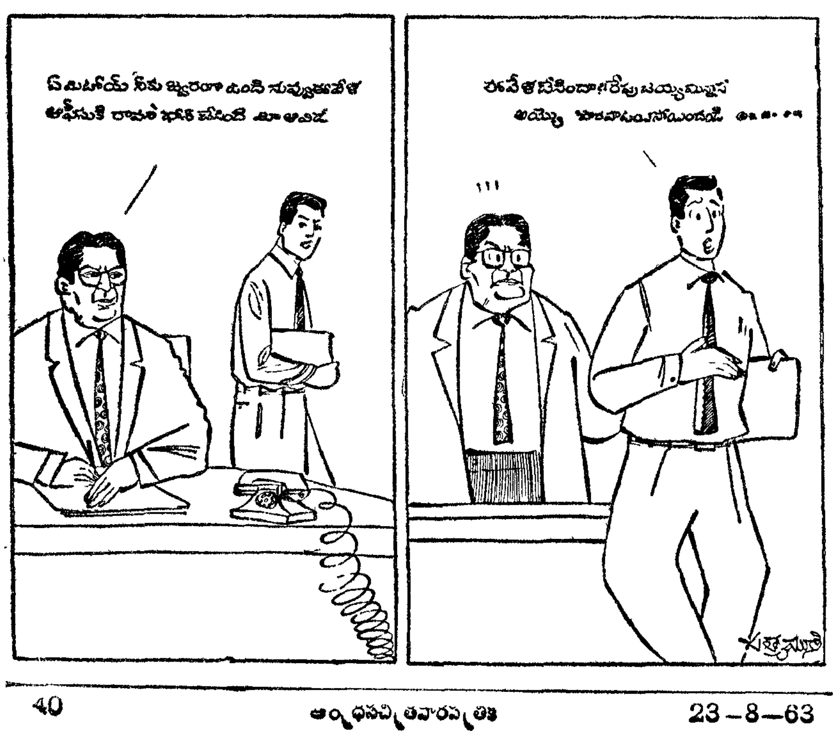

నయ్యా ఎవరో చెప్పి, వాళ్లందరికీ సర్ది చెప్పి— చివరికి విడిపించుకొచ్చాడు తర్వాత మా బట్టలు తీసుకుని రిక్షాలో కొచ్చి పడ్డాం. మా వాడి మొఖాన్ని ఏడుపు కళ ఇంకా పోలేదు

"ఏం జరిగిందిరా?" అని అడిగాను.

"ఏం జరిగిందని చెప్పను? దారుణం జరిగి పోయింది. ఇందాక వాళ్లందరూ నన్ను పట్టుకున్న చోటికివెళ్ళి మన చాకలివాడికోసం వెదికాను. ఆ వెధవ కనిపించలేదు. చుట్టూ చూశాను. అక్కడ ఎన్నో రకాల చొక్కాలు తాడుమీద ఆరేసి ఉన్నాయి. అందులో గళ్ళ చొక్కా నాదిలా కనిపించింది. మనకి అర్జంటుగదా! తర్వాత వాడితో చెప్పొచ్చుగదా అని ఆ తాడుమీది గళ్ల చొక్కా మీద చెయ్యి వేశానంతే వెంటనే అక్కడ బట్టలు ఉతుకుతున్న పీనుగు లందరూ మిడతల్లావచ్చి నన్ను చుట్టు ముట్టేశారు. నా ఒంటిమీది చొక్కా కాస్తా విప్పేసుకుని, "దొంగ నాయాలా! నువ్వెవరో చెప్పు? ఏ వూరు నీది? అని ప్రాణాలు చితికేశారు. సమయానికి నువ్వు రాకపోతే ఆ వెధవలు నన్ను కాస్తా నీలి మందేసి ఉడక బెట్టేద్దురు" అని చెప్పాడు.

"మన చాకలాడు అక్కడే ఉంటాడని ఎలా అనుకున్నావు?"

"నువ్వోసారి చెప్పావుగా—మన చాకలివాడున్న చోట ఎలక్ట్రీ స్తంభం ఉంటుందని. అలాగని గుర్తు పెట్టుకు వెళ్లాను."

"ఏడవలేక పోయావ్! ఎలక్ట్రీ స్తంభం ఉందని గుర్తు పెట్టుకున్నాట. చచ్చు తెలివి! ఎద్దు పడుకుందని గుర్తు పెట్టుకోలేక పోయావ్? వెధవ ఎలక్ట్రీ స్తంభాలు, ప్రతీ ఫర్లాంగుకీ ఒకటి చొప్పున ఉన్నాయి" అని—తర్వాత వాళ్ల తండ్రి వచ్చిన సంగతి, అదీ చెప్పి ముగించేసరికి రిక్షా మా రూము దగ్గర ఆగింది.

లోపలికి అడుగు పెట్టేసరికి అప్పుల నరసయ్య ఫాదరు "ఏరా నర్సూ! ఎక్కడికెళ్లావ్?— నీ కోసం మధ్యాహ్నం మనగా కూర్చొని ఎదురు చూస్తుంటే ఉ—ఉ చప్పున కాస్త మొహం అదీ కడుక్కొని తయారవు వాళ్ళు మనకోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంటారు. ఆ పిల్లకి నీమీద ఒకటే వ్యస" అన్నా రాయన గుక్క తిప్పుకోకుండా.

"హు ఈజ్ దట్ గర్ల్స్?" అని ప్రశ్నించాడు అప్పల నరసయ్య. వీడి దగ్గరున్న రోగమల్లా ఇదే. ఆ ముసిలాయనకి తెలుగు తప్ప మరో భాష రాదు. ఆయనతో ఈ పీనుగు ఇంగ్లీషు తప్ప తెలుగు మాట్లాడడు.

"ఆ అమ్మాయి పేరు అడుగుతున్నాడండి" అన్నాను నేను.

"తెలుగులో ఏడవ కూడదూ? వెధవవేషం! అమ్మాయి పేరు మహాలక్ష్మి. లక్షణంగా ఉంటుంది. నీకు మేనకోడలు వరస."

"నో—నో. నేను రాను. నా కిష్టంలేదు. ఐ డోంట్ లైక్" అన్నాడు.

"అదేవిట్రా? పిల్లని చూడకుండానే ఇష్టం లేదంటావ్?" అన్నా రాయన విస్తుపోయి.

"యు డోంటునో ఫాదర్! దట్సాల్!" అన్నాడు ధృఢంగా అప్పల నరసయ్య. ఆయన కేమీ అర్థం గాక, నా వైపు తిరిగి, "యావిటి వీడి పిండా కూడు?" అన్నారు

"నా కిష్టంలేదు ఫాదర్! నేను రాను." అన్నాడు అప్పల నరసయ్య కవితని వూహించుకుంటూ.

"రావూ? ఎందుకురావు?" అని అడిగారు ఆయన

"నేను ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నాను. దట్సాల్!" అన్నాడు నరుసు.

"ఏమిటి? ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకుంటావా? లేకపోతే చేసుకోవా?"

అప్పల నరసయ్య తల అడ్డంగా ఆటించాడు. ఆయన విజృంభించారు.

"నే నెళ్లా చేసుకున్నాను?— అసలు నా పెళ్లి ఎలా జరిగిందని? నీకు తెలియదు. నువ్వింకా పుట్టలేదు ఏముంది? మీ అమ్మనిలా తీసుకు వచ్చారు. అలా కూర్చో బెట్టారు మీ తాత అంటే మా నాన్న. 'వూ' అనమన్నాడు. అన్నాను. అంతే నాలుగోరోజు తెల్లవారేసరికి అంతా అయిపోయింది అసలు చచ్చిపోయిన వాళ్ల గురించి అనకూడదుగాని, దానంత తలతిక్క మనిషి మరెక్కడా ఉండదు. ఓమాటు సిమ్మెంటు గోళెం, పులుసురాచిప్ప కొనేదాకా ప్రాణాలు తోడేసింది. ఏం చేశాను అనుభవించాను. అంతేగాని, ఇప్పట్లా చందమామ కింద, ఆ బీచి ఒడ్డునా కూర్చొని అవస్థ పడ్డావా? పెళ్ళయింది దానంతటదే పుట్టుకొచ్చింది ప్రేమ"

అదేదో షాపులో లోపల ఎలుకలున్న బోనులు అమ్ముతున్నారుట.

పి శారద (ఒంగోలు)

"మరయితే తాతయ్యా, బామ్మ నెలా పెళ్ళి చేసుకున్నాడు?—ప్రేమించి కాదూ?" అని అడిగాడు పాయింటు లాగుతూ.

"నీ కెల్లా తెలుసు?"

"బామ్మే చెప్పింది."

దాంతోటి ఆయన చల్లబడిపోయి నాకేసి చిన్న చూపు చూశారు. (అంటే వోరకంట చూశారు) వెంటనే నేను అప్పల నరసయ్యని బలవంత పెట్ట సాగాను. ఆయాసం తీర్చుకుని ఆయన మళ్లీ తగులుకున్నారు.

"అసలు నీ కేవిటి జబ్బు—పిల్లని చూడ్డానికి క్కూడా రాక పోవడానికి అసలు నిన్ను ఒంటిగా ఇక్కడ తగలెట్టి నెల నెలా డబ్బు పంపడం దోషం. తండ్రి మాటంటే పీస మెత్తు ఖాతరు లేని పీనుక్కి చదువేవిటి? నా చిన్నతనంలో ఇలాగే అఘోరించావా? తండ్రి పేరు చెబితే పులిని చూసి నట్టుండేది. తండ్రి గీసిన గీటు దాటి ఎరగం. అయినా నిన్నని ఏం లాభంలే తల్లిలేని పిల్లాడివని గారంచేసి నెత్తి కెక్కించుకున్నాను. నాదీ తప్పు. మీ అమ్మే వుంటే ఇలా మాట్లాడే వాడివిరా ఒంటిగాణ్ణి చేసి యింత మనిషినీ గడ్డిపరకని తీసేసి నట్టుతీసేస్తావా? నిన్నుపెద్ద చేసి—పెళ్ళిచేసి—నువ్వూ కోడలు పిల్లా కలిసి నలుగురు పిల్లల్ని కంటే చూసి సంబర పడాలని అందరిలా నాకుమాత్రం ఉండదురా? నీ కిదేం బుద్ధిరా? పిల్లని చూడ్డానికి రమ్మంటే రావూ?" అని అరగంట సేపు లెక్చరిచ్చేశారు. యోగి వేమన పోజులో మంచం మీద కూర్చుని అన్నీ విన్నాడు. చివరికి ఏమను కొన్నాడో ఏమో—"సరే. పద వెళ్దాం" అన్నాడు.

ఆయన, "నువ్వు కూడా రా అబ్బాయ్" అన్నారు నన్ను.

ముగ్గురం బయల్దేరి వాళ్లింటికి వెళ్ళేసరికి సాయంత్రం ఐదున్నరయింది.

మేం హాల్లోకి అడుగు పెట్టగానే బలంగా, పొడుగ్గావున్న ఒకాయన నవ్వుతూవచ్చి ఆహ్వానించాడు. హాల్లోకి తీసుకువెళ్ళి కూర్చోబెట్టాడు. ఇల్లు, వాతావరణం—భాగ్యవంతులని తెలియ జేస్తున్నాయి. కాసేపు ముసిలివాళ్లిద్దరూ పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకున్నారు. ఇంతలో ఒకమ్మాయి కాఫీ, ఫలహారాలు తీసుకు వచ్చింది.

"మా అమ్మాయి. మహాలక్ష్మి. యూనివర్సిటీలో ఆనర్సు చదూతోంది" పరిచయం చేశాడు ఆయన. నవ్వుతూ నమస్కారం చేసింది. అందంగా నిండుగా వుంది. అ. న. తండ్రి మా ఇద్దర్నీ పరిచయం చేశారు. మావాడు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ ప్రతి నమస్కారం చేశాడు. ఆ ముసిలాయన ఈ ముసిలాయన్ని "తోట చూపిస్తాను రండి" అని తోలుకుపోయాడు—డ్రామాలో పాత్రల్లా క్వియ రయ్యారు. అప్పల నరసయ్య నా చెవిలో 'కవిత!' అని గొణిగాడు. నా కర్థం కాలేదు

"మీ పేరు కవిత కాదూ?" అని అడిగాడు మహాలక్ష్మిని.

"అది నా పెన్ నేమ్. నా అసలుపేరు మహాలక్ష్మి" అంది. దాంతో సందేహం కాస్తా తీరి పోయింది. మావాడు ఒక్కసారి పొంగిపోయి, "గ్లాచ్యూ మీచ్యూ" అన్నాడు. అరగంటసేపు హుషారుగా గడిచి పోయాక ముసిలివాళ్ళిద్దరూ తిరిగి వచ్చారు.

'శీలా మహల్లో మంచి పిక్చరుంది. వెళ్దామా" అంది టైము చూసుకుంటూ కవిత.

"ఓ తప్పకుండా!—" అన్నాడు.

"కమాన్ — లెటజ్ గో" అన్నారు పిల్లవేపు ముసిలాయన. అందరం కలిసి సినిమాకి బయల్దేరాం

—సినిమా మొదలయింది. వాడెవడో, జడలు పెంచుకుని, కనిపించిన వాళ్లనల్లా కొరడాతో కొట్టి, పొట్టలో గుద్ది చంపేస్తున్నాడు. అది చూసి, అప్పల నరసయ్య తండ్రి ఉండబట్ట లేకపోయారు. అప్పల నరసయ్యతో అన్నారు. "వాడెవర్రా? ఆ జులపాలవాడు? అందర్నీ కొడతాడు. మరీ అంతంత జులపా లేవిటి గాంధోళీ వాడిలాగ? మంచీ, మర్యాదా ఉండక్కర్లా?"

అప్పల నరసయ్య వినిపించుకోలేదు కవిత చెక్కిళ్లకేసి చూస్తున్నాడు. ఆయన మెల్లిగా చెవిలో, "పిల్ల నచ్చిందిరా" అని అడిగారు.

"నచ్చింది ఫాదర్!" అన్నాడు అప్పల నరసయ్య చూపు తిప్పకుండా. ఆయన ఆనంద సముద్రంలో పడి ఈత రాక మునిగిపోయారు.

* * *

మర్నాడు పొద్దున్న వాడూ, నేనూ నిద్ర లేచేసరికి అ. న. ఫాదరు గుండెలు బాదుకుంటూ వచ్చి, "ఒరే అబ్బీ! మహాలక్ష్మి ఎవడ్నో ప్రేమించిందిట. లేచి పోయిందిరా నాయినా!" అని కుర్చీలో చతికిలబడి పోయారు. ★